# קדושת לוי — תזריע



אשה כי תזריע וילדה זכר גו' וביום השמיני ימול בשר ערלתו (ויקרא יב, ב-ג). רבים מקשים מה שייכות זה לביום השמיני גו'. והנראה, דהנה יש התעוררות עליון שהקדוש ברוך הוא מרחם על ישראל בשביל מדתו שנקרא רחום וחנון אשר לזה ברא כל העולמות כמאמר רבותינו ז"ל בגין דיתקרי רחום כו'. ויש שהקדוש ברוך הוא מרחם על ישראל מחמת התעוררת מלמטה כאשר ישראל מבקשים מלפניו יתברך לרחם עליהם אז מרחם עליהם כמאמר רבותינו ז"ל (יבמות סד:) מנין שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפילתן של צדיקים כו'. ובאמת אצל הקדוש ברוך הוא חביב יותר התעוררות מלמטה על רחמים מן התעוררות מלמעלה. וזהו הרמז אשה כי תזריע, כי העולמות נקראים בבחינת אשה שהם מקבלים תמיד מהקדוש ברוך הוא זהו אשה כי תזריע, כאשר העולם שהם ישראל מעוררים הרחמים. וילדה זכר, כלומר רחמים גדולים וחזקים הרחמים הם בבחינות זכר וכו'. ומבאר הפסוק שהרחמים שהם מהתעוררות מלמטה הם חביבים אצל הקדוש ברוך הוא. וזהו וביום השמיני ימול בשר כו', על דרך שמבואר ברבותינו ז"ל שאל האי מינא מי נאה מעשה הקדוש ברוך הוא או מעשה בשר ודם כו' למה הקדוש ברוך הוא ברא את האדם ערל כו', והשיב לו שהקדוש ברוך הוא רצונו לזכות את ישראל. ונמצא מזה מוכח שהתעוררות מלמטה חביב אצל הקדוש ברוך הוא מהתעוררות מלמעלה. וזהו וביום השמיני ימול, מוכח שהתעוררות מלמטה חשוב יותר מהתעוררות מלמעלה:

או יבואר, אשה כי תזריע וילדה זכר (ויקרא יב, ב), אשה מזרעת תחילה יולדת זכר איש מזריע תחילה יולדת נקיבה. ובו יבואר הפלוגתא חד אמר בניסן נגאלו, ובניסן עתידין לגאול, וחד אמר בניסן נגאלו, ובתשרי עתידין לגאול. הכלל, יש שהקדוש ברוך הוא בעצמו ברוב רחמיו מרחם על עמו ישראל בלי שום התעוררות התחתונים, ויש שהקדוש ברוך הוא מרחם עצמו על עמו ישראל מחמת מעשה התחתונים מעמו ישראל במעשיהם הנאים במה שעושים ומקיימים מצותיו. והבחינה הב', יותר טוב לפני עמו ישראל. וזהו הרמז, כי הקדוש ברוך הוא המשפיע חיות בכל עת ורגע על כל העולמות נקרא בשם איש והעולמות המקבלים חיות מאתו בכל עת ורגע נקראים אשה. וזהו אשה מזרעת תחילה, דהיינו כשהשפע בא מחמת מעשה התחתונים אין בו שום קטרוג חס ושלום וזהו יולדת זכר על הרמז כאיש גבורתו. איש מזריע תחילה, דהיינו כשהקדוש ברוך הוא בעצמו מעורר השפע על עמו ישראל. זהו הרמז יולדת נקבה, על הרמז תש כחו כנקבה, (ברכות לב.) כי שם חס ושלום יש קטרוג. וזהו הרמז בגמרא ולא פליגי. כי כשיהיה אם ירצה ה' הגאולה במהרה בימינו מחמת התעוררות התחתון אז יהיה הגאולה בתשרי אפילו שהחודש הזה מורה על הדין כיון שהגאולה יהיה אם ירצה ה' מחמת התעוררות התחתון אבל כשיהיה הגאולה מחמת רוב רחמיו אז יהיה דווקא בניסן בעת שאין דינין שורה כלל, כי על זה רומז זה שהחודש ניסן נקרא חודש אביב אל"ף בי"ת כסדר ותשרי הוא אותיות תשר"ק, כי ניסן הוא אור הישר מורה על חסד. ותשרי הוא אור החוזר מורה על דין:

או יבואר, אשה כי תזריע וילדה זכר. עיין זוהר הקדוש אתתא משעתא דאיתעברת אין בפומא אלא או זכר תלד או נקבה. הכלל כי האדם צריך לעבוד תמיד את הבורא ברוך הוא והמחשבה המורה על הנשמה היא תמיד חושבת שהעבדות יהיה שלא על מנת לקבל פרס, רק שהבורא ברוך הוא יהיה לו תענוג ממעשיו מעמו ישראל ונמצא הוא המשפיע על הבורא כביכול. וזהו הרמז, כי הנשמה היא נקראת אשה, כי היא נשפעת מהבורא ברוך הוא. וזהו הרמז בזוהר הקדוש אתתא משעתא דאתעברת, כלומר תיכף כשעובדת את הבורא ברוך הוא אזי אינה

חושבת אלא או נקבה תלד שהעבדות יהיה על מנת לקבל פרס והיא בבחינת נקבה, או זכר תלד כלומר שלא על מנת לקבל פרס, רק כדי שהבורא ברוך הוא יהיה לו תענוג ונמצא הוא המשפיע:

או יבואר, אשה כי תזריע. איתא בזוהר הקדוש על פסוק הנזכר לעיל כי תהר מבעי ליה, אמר רבי יוסי איתתא מיומא דאתעברת עד יומא דיולדת לית לה בפומא אלא ילידא דילה אי להוי דכר כו'. דהנה שמעתי ממורי ורבי מורינו דוב בער נשמתו עדן, מאמר חכמינו ז"ל ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, על דרך דאיתא במשלי בן חכם ישמח אב דהיינו במה שאנו עושים מצות ומעשים טובים אנו גורמים תענוג להבורא ברוך הוא וזהו ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, שהתענוג נקרא פרנסה כביכול עד כאן. והנה לפי זה איך ראוי לכל איש הישראלי לעשות מצות ומעשים טובים בכדי שיגיע התענוג מזה להבורא ברוך הוא, הלא להקדוש ברוך הוא יש כמה אלפים מלאכים שהם אומרים קדוש קדוש קדוש באימה וביראה ומה אנוש כי תזכרנו. ונבאר על דרך משל, כמו שיש לשרי אומות שמלמדין את עוף אחד על לשון בני אדם והשומע מתמיה כנגדו ואומר לשאר חביריו בואו ונשמע ונראה דבר חידוש. והנמשל מובן. ואם כן אתם בני אדם פקחו עיניכם וראו גודל מעלת מצות ומעשים טובים עד שכל עבודת מלאכי מעלה חשובים כאין נגד מעשה בני אדם:

ועל פי זה נוכל לבאר המשנה דפרקי אבות (ב, א) רבי אומר איזה דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. דהנה רבי בא ללמד אותנו דרך טוב הנכון לעבוד את הבורא, דהיינו לאחוז במדת התפארת ולהעלות אותה, דהיינו שעיקר מחשבתו של העובד יהיה רק בכדי שיתפאר עמו השם יתברך, דהיינו שהקדוש ברוך הוא מתפאר עם עבודות בניו אשר הם מלובשים בגוף העב והחומר ואף על פי כן נותנים את לבם בכדי להפשיט את הגשמיות ולהלביש את עצמם ברוחניות ובקדושת הבורא כביכו"ל ובזה הוא מתפאר עמנו כביכו"ל. וזהו כל שתפארת לעושיה, דהיינו שהקדוש ברוך הוא הוא עשנו מתפאר עמנו וגילה לנו רבי במה הוא ההתפארות ועל זה אמר אחר כך, ותפארת לו מן האדם, ובזה מגיע תענוג גדול להבורא ברוך הוא. ואז הקדוש ברוך הוא נקרא כביכול בבחינת מקבל על קבלת התענוג כמ"ש. וכמו ששמעתי ממורי ורבי מהו' דוב בער ממעזריטש, על פסוק (תהלים קיח, כג) מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו, כי מלת זאת נקרא על בחינת נוקבא כידוע. והנה כפי שאמרנו לעיל, שעיקר העבדות יהיה רק על סיבת התענוג המגיע להבורא ברוך הוא ואז נקרא כביכול הבורא ברוך הוא בחינת מקבל. וזהו מאת ה' היתה זאת, דהיינו שהקדוש ברוך הוא כביכו"ל יהיה בבחינת נוקבא בחינת זאת הוא נפלאת בעינינו, פירוש הוא פלא מאד בעינינו עד כאן דבריו:

והנה בכל אדם יש שלש בחינות הללו. זריעה, והריון, ולידה. זריעה, נקראת בחינת התעוררות המעוררת לב בני אדם לעבודת הבורא. והריון, נקראת במי שרוצה לעשות המצות. ולידה הוא, כשאדם עושה את המצוה ההוא. וזהו שאמרו חכמינו ז"ל (ר"ה ד.) נצבה שגל לימינך בכתם אופיר (תהלים מה, י) בשכר שישראל מחבבים את התורה יותר ממה שהאומות מחבבין את השגל זכו לכתם אופיר. ולכאורה מה ראו לתפוס במה שמחבבין את השגל, והלא יש כמה וכמה עבירות אשר הם עושין. אלא הנראה כדרך שכתבנו, לפי שבעבירה של משגל שייך משפיע ומקבל וזהו שאמרו דייקא תאות המשגל, לפי שכנגדם שהם משפיעים ונעשה מהשפעותם עבירה גדולה, אבל לא כן אנו בני ישראל שאנו עובדים את השם יתברך בבחינת מקבל ומשפיע כמ"ש ובשביל זה זכו וכו', וזהו שאמר הזוהר איתתא מיומא וכו', איתתא הוא כנסת ישראל. מיומא דאתעברה, דהיינו מעת שמתחיל לעבוד את הבורא אז נקרא בבחינת הריון כמ"ש. עד יומא דיולדת, דהיינו עד שעושה המצות שאז נקרא בבחינת לידה כנ"ל. לית לה בפומא אלא ילידא דילה אי להוי דכר, דהיינו שיהיה עבודת המצות בבחינת דכר ואז גורם שפע בכל העולמות כן יזכנו השם יתברך לעבוד אותו בבחינות הנ"ל אמן: